

имахъ синъ, никога не бихъ го далъ да работи въ този гробъ.

— Защо баща ти те даде тукъ? Ти съвсѣмъ си слабъ, — каза веднажъ той на Паоло.

— Нѣмахме хлѣбъ, — тжжно отговори Паоло.

— Не можехте ли отъ друго мѣсто да спечелите?

— Не, не можехме, татко врѣдъ търси, — съ убѣждение каза Паоло.

— Не, не можехме, не можехме — мислѣше Джино, като носѣше рудата. А азъ нищо не мога да помогна“.

Той не можеше вече да мисли за свободното врѣме, както по-рано. Всичко му стана противно, мръсно и цѣла нощъ на сънъ си виждаше чернитѣ очи на Паоло, а тѣ тжжно и съ укоръ го гледаха.

Джино не издържа.

Щомъ сутринята напълниха първитѣ си торби, Джино настигна Паоло. Наблизо до тѣхъ нѣмаше никой.

— Седни тукъ, — тихо каза той на Паоло, като му посочваше едно тъмно жгълче; ще дойда за твоята торба.

— Ще те биятъ, Джино, — съ слабъ гласъ каза момчето.

— Възможно е да не забѣлѣжатъ. Сѣдай по-скоро, идатъ!

И всѣки пжтъ Паоло идваше само до първото стѣпало, а Джино два пжти възлизаше отвънъ. Отначало той тѣй бърже летѣше съ празднитѣ торби, че Росси нищо не забѣлѣзваше, а само другаритѣ му викаха понѣкота.

— Безумникъ, ще се убиешъ!

Но Джино никого не слушаше, и не мислѣше,